

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!..

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Κάρολος βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση. Η ξερδάρικα της Σιώννης τον έταρασε και το άγαρροές κάθε δόγμα να δικαιολογηθεί. Έκείνη ποσό δεν του έδωσε καιρό να διορθώσει κάποιες από τις κατάρσεις.

— Φίλε μου, του είπε, αν πρέπει κάποιος απ' τους δύο μας να συγκριθεί τον άλλον, αυτός ο κάποιος είστε σεις. Κι' αν θέλετε να μάθετε τον ένοχο, είμαι εγώ....

Έσφιξε τα λευκά της χέρια που φαινόταντα καμωμένα σαν από νερό, και ψιθύρισε με ανγέννηση:

— Το μόνο έγκλημα μου είναι, ότι σας αγάπησα τόσο πολύ, όσο δεν θα μπορούσα να σας αγαπήσω κάποιον άλλον, ούτε' εκείνη άνομα...

Κι' έξακολούθησε στον ίδιο τόνο:

— Είσαστε για μένα το πάν. Είχατε κυριέψει την καρδιά μου σε τέτοιο τρόπο, που με γάτα να ξεχάσω όλους τους αγαπημένους μου, όλους όσους είχαν δικαίωμα να συμμερισθούν τη στοργή μου και την τρυφερότητά μου. Πρώτα—πρώτα το δικτυωμένο δεινό μου, που ή ζωή του κρατιέται από ένα νήμα με τη δική μου και που με άποληθη παντού σαν οιά, σκεδωρατός κι' αμήλιτος. Έπειτα τη φτωχή γυναίκα που με ανάθεμα με το γάλα της και με θεωρεί σαν παιδί της. Και, τέλος, τον πιστό μου ύπνότη, που θάδινε χίλιες φορές τη ζωή του και τη ζωή της γυναίκας του, άρακι να ξεσφάριζε τη δική μου. Όλους αυτούς, Κάρολε, τους είχα ξεχάσει πώς χάρην σου και δεν τους πρόσεχα καθόλου. Γιατί ο πιο αγαπημένος απ' όλους μου είχας γίνει εσύ....

Στο σημείο αυτό, η Σιώννη σώπασε λαχμαρισμένη από την κορούσι, ενώ τα δάκρυα έτροχαν σαν μαργαριτάρια άπάνω στο φαρμάκ προπόσο της.

Ο Κάρολος άγωνισάσε... Σκέπασε το πρόσωπό του με τα χέρια, ταλαισιμένος απ' τη φλην, μη μπορώντας ν' άρθώσει λέξει.

— Και μη νομίζεις, ότι έπαγα να σ' αγαπό, έξακολούθησε η Σιώννη. Σ' αγαπό άνομα και γι' αυτό ίσα ίσα θέλω να σου μιλήσω. Όμοιοιόγ, ότι δεν είναι τα όσα σεράμια δικό σου αν ή καρδιά σου προτιμείσε, άντι της Σιώννης γι' Πλού, τη Ζερμαίν ντε Μελί....

Και κωτιώντας τον πάντα με το λεπτιμένο εκείνο βλέμμα της, έπροσθεσε:

— Επίσης δεν φταίει κι' η Ζερμαίν, αν ή καρδιά της πάλλη για σάς, αν σας αγαπά τολλά....

Ανστησιμένη κοπέλλα!... Μέσα στον πόνο της δεν άντελήθη, ότι ο μνηστήρ της στό άκουσμα αυτής της έδησεως άνασχιόρσε από χαρά.

Ναι, σ' αγαπό και μπορώ να σου το πώ, χωρίς να κοκκιάσω, τόμα που ο χωρισμός μας είναι άναπόφευκτος, συνέχισε η Σιώννη. Έπιθυμώ όμως έξ ίσον την εύτυχία σου, καθώς και την εύτυχία της Ζερμαίν. Όταν εγώ δεν θα ύπάγοχο πιά....

Τη φορά αυτή μιλά κωνη διαμαρτυρίας ξεφύγκε από τα στήθη του νέου:

— Σιώννη! Τι κακό σου έκανα και μου μιλάς έτσι άπονα; Απ' την όρα που άνοιξες το στόμα σου σε άνομο και δεν μπορώ να πιστέψω πως είσαι εσύ που μου λές τέτοια λόγια. Κάθε σου λέξει είναι για μένα μια νέα δοκιμασία, μιλά κωνήματα πίκρα. Μά πως έχεις το σκληρότητα να συντριβής μιλά καρδιά που είναι δεμένη μαζί σου μ' όρον αγάτης; Ναι, φοβίστηκα να σ' αγαπό και θα σ' αγαπό πάντα, Σιώννη....

Έκείνη όμως τον έσταμάτησε και του άποκρίθηκε με δάκρυα στα μάτια:

— Έγαν κ. Γεωργόπουλο με μυστάκια! πρόσθεσε ο Προκόπιον. Και βέβαιος πιά πως ο άνθρωπος που ζητούσε δεν ήταν αυτός, που σταμάτησε καταμεσής του δρόμου, ζήτησε συγγνώμη και άπομακρόνηθε.

Ο Γεωργόπουλος είχε εφίσησι στη θέση του και τον κέρταξε, τον κίτταξε αστισμένως, άποσβολομένως. Αν συνήθε από τότε απ' τη βαθεία του έκληξη, κανένας δεν τό ξερεί. Ίσως να στέχη άνομα στην όδον Σταδίου, έκπληκτος, κατάπληκτος, μαρμαρωμένος!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Και νομίζεις, ότι δεν τό ξερώ αυτό, φίλε μου; Υποθέτεις ότι δεν γνωρίζω την τιμότητα του χαματηρού σου και τό άπαράδοτο της ύποσχέσεώς σου; Ίσα—ίσα γι' αυτό θέλω να μη είσαι σλαβωμένος πιά από την ύποσέση μου. Έξήγησε τον έρωτά σου, όχι τη σλαβία σου....

Έκείνος έσηκούθηκε τρέμοντας, άκούμπησε στον τοίχο και είπε:

— Κι' αν εγώ άσνηθώ την έλευθρία που μου προσφέρεις;

— Πρόσεχε, του φώναξε, γιατί θα πέσει θέμα της φιλοτιμίας σου.

Έκείνος έπήγε τότε κοντά της, πήρε τα χέρια της μες στα δικιά του και της είπε:

— Σιώννη, άκουσε με καλά. Με όσα κι' αν μου είπες, με όσα κι' αν μου πής ίσως άνομα, εγώ δεν παίρνω πίσω την ύποσέση μου. Έγινε μνηστήρ σου με τη θέλησή μου και έξακολούθω να τρώω τα ίδια αισθήματα άπέναντί σου. Δεν έχω δικαίωμα να διαρρήξω έναν έρωτά δεσπό που μ' ένόνη μαζί σου!...

— Ω! άναστέναξε εκείνη ύπόκοφα.

— Μάλιστα! έξακολούθησε ο Κάρολος. Ροχίστηκα να σου είμαι πιστός και ποτέ δεν έπάτησα τον όρκο μου.

— Ούτε προηέξ το βράδυ... τη νύχτα του χαρού;.... φώτρησε η Σιώννη.

Ο Κάρολος άντελήθη, ότι έπασε πολύ έξ αίτιας του και θέλω να έπαροθύσω τό σφάλμα του.

— Όχι, της άπάντησε δυνατά. Ούτ' εκείνο το βράδυ δεν σου φταίει άπίστος, όπως πιστεύεις. Μπορεί να θεωρηθώ άπίστος ένας άνθρωπος, επειδή τό παρσίονο του έπεδώσω, άδελά του, την άγωνία της ψυχής του;

— Όχι βέβαια, άποκρίθηκε η Σιώννη, άλλ' αυτό έρχεται να επείθεάσει τη γνώμη μου. Η καρδιά μου, Κάρολε, δεν μου άνηκει. Μονάχα ή θέλησή σου είναι δικιά μου....

— Ε, και τί μ' αυτό; Ότι θέλει κανείς, έκείνο γίνεται.

Μιά δυνατή, άτελεισιμένη κωνη έξορσε τα στήθη της νέας.

— Μήπως κι' εγώ δεν ήθελα να σε κατακτήσω; του φώναξε. Άλλά τό κατόρθωσα; Άλλοίμονο, όχι!...

Ο Κάρολος πλησίασε και ζήτησε να πάσει ξανά τα χέρια της, άλλ' εκείνη τραβήχτηκε άπότομα. Τότε το πολύτιμο χέρι που συγκρατούσε τα μαλλιά της, έπεσε κάτω και τό μακαρά, μαύρα μαλλιά της γούθρασαν στις πλάτες της και τη σκεπάσαν όδύλορη ως τα πόδια.

Ο Κάρολος βρέθη τόσο όσάρα τη μνηστήρ του αυτή τη στιγμή, όσος νόμισε πως βρισκόταν μπροστά σε καμιά ύπερφυσική όπασία, σε κανένα φανταστικό πλάσμα, σε καμιά νεράδα των παραμυθίων. Για μιλά στιγμή του πέρας απ' το νού πως μπορούσε ν' αγαπήσει κι' αυτήν, ό πως την άλλη, και κρασίωσε:

— Α! Συγγώησε με, Σιώννη! Ορκίζομαι, ότι δεν σε γνωρίζω ως τόμα, ότι σε βλέπω για πρώτη φορά έτσι... Από σήμερα και πέρα θα σ' αγαπό... Θα σ' αγαπό!...

— Σώπα, σώπα, του άπάντησε η Σιώννη. Σώπα, γιατί μου κάνεις κακό. Μη μου λές λαθήματα που με συγγίζουν. Η θέσια μου έχει γίνει πιά... Άποφάσιμα να σας δώσω τον έναν στον άλλο, γιατί πλαστικαί για ν' αγαπηθώ. Η Ζερμαίν είναι όσάρα, είναι καλύτερη φρόνημη... Έπειτα... εκείνη θα ζήση....

Και καθώς άποσπασθε έπρητα τα χέρια της απ' τα χέρια του νέου, πρόσθεσε:

— Εκείνη θα ζήση... ένα έρωθ θα πεθάνω!...

Ο Κάρολος κόλλησε τα χέρια του έπάνω στα χέρια της, που είχαν ζωντανέσει για μιλά στιγμή, και της είπε:

— Να πεθάνω; Γιατί να πεθάνω, παιδί μου; Ποιός ο λόγος να μιλάς για θάνατο; Πεθάνω ποτέ οι άνθρωποι στην ήλικία σου; Έλα, μη ζητάς να άπομακρονηθής από μένα. Άρρησε με να σ' αγαπήσω. Μάθε το, πως ο έρωτας ματρείει τις άροσότητες... Θα σε περιβάλλω με όλη μου τη φροντίδα, θα καταστήσω τη ζωή σου ευτυχισμένη, θα σου δώσω κάθε χαρά για να λησιμονήσεις τις βλίπες των περιουσιών. Έλα, φανού καλύτε σε μένα, άγγελε του οθανού, που ο Θεός άήρσε να περιπλανηθής για λίγο στη γή....

— Ω, όχι! Μη μου ζωνανώλεις για θάνατο, Σιώννη! Θα ζήσης! Θα ζήσης για την εύτυχία έκείνων που σε λατρεύουν....

Σηκούθησε τρέμοντας, άκούμπησε στον τοίχο και είπε.

(Άκολουθεί)